

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

📖 Ž 25,11n.14 + uvítání (chceme se otevřít Božímu působení, aby ovlivnil náš pohled na život a na svět, aby dal směr našemu jednání)

🎵 179

Modleme se: Náš milostivý a dobrý Bože, ty proměňuješ strach a obavy v poklidnou důvěru. Takovou máš moc nad lidskými srdci. Děkujeme ti, že jí užíváš a takovou změnu nám dáváš prožít, když jsme nejistí, roztřesení, slabí, bezradní. Děkujeme, že z nás skrze víru tvoříš zcela nové lidi, že k nám skrze víru přichází tvé království lásky a naděje.

Prosíme, odpusť, když tvou vládu nebereme vážně, tvou vůli nerespektujeme, když nenásledujeme tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista. Odpusť a smiluj se, náš Bože, nad námi!

A navštiv nás, prosíme, svým Duchem a připomeň nám jeho mnohá obdarování, kterých se nám dostalo. Upevni naši víru a vzbud' mezi námi svou nepomíjející chválu: Sláva Otci ... Amen

🎵 Svítá 360

vyslání dětí do NŠ – kámen: oltáře, sochy, památníky

📖 Mt 12,33-37

🎵 Ž 25,4-7 (od čtvrté do konce)

„Kdo se z Boha narodil, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra.“ (1J 5,4) Vzbuzuj a posiluj naši víru v každý čas a v každé situaci, náš Pane!

📖 Ř 10,9-11

Tak nevím, jestli jsem slyšel dobře. Většina z vás tu byla minulou neděli a to nám z Písma a z kazatelny znělo, že spasení jsme pouhou Boží milostí darovanou v Ježíši Kristu bez ohledu na naše skutky. A dnes? Copak to nejsou, sestry a bratři, podmínky, které tu apoštol diktuje? „Uvěříš-li ... a vyznáš-li ..., budeš spasen.“ Není tu přeci jen ukryté čertovo kopýtko? Drobnými písmeny napsaná podmínka smlouvy, kterou při nepozorném čtení, jak už to tak bývá, člověk přehlédne a nevšimne si jí, a pak se nestačí divit?

Na první poslech to tak jasně vyznívá. A mnozí lidé to tak čtou: „Musíš v srdci uvěřit, musíš ústy vyznat, jinak máš smůlu, bez toho na spasení nedosáhneš.“ Troufám si tvrdit, že to tak myšleno není. Že takto vykládat apoštolská slova je jejich hluboké nepochopení. Žádné podmínky, žádné musíš! Pojd'me, zvu vás na krátkou procházku tím dnešním textem, abychom se o tom přesvědčili.

První nápadná skutečnost je, jak se zde objevují vždy dvakrát věty o vyznání ústy a uvěření v srdci. A vždy se objevují spolu, jako nerozlučné dvojice. Ono to k sobě totiž skutečně nerozlučně patří.

Jedno, to uvěření v srdci, se týká nitra člověka. Toho, co si myslí, toho, co je pro něj důležité, co považuje za úplný základ, co přijímá jako smysl svého života. To samo o sobě nebývá vidět. To se musí projevit. O tom se dá třeba mluvit. A tu jsme u druhého, nerozlučně s tím spojeného projevu, u vyznání ústy. To je vnější, slyšitelné, případně viditelné projevení víry srdce. Bez toho víra není vírou. „Čím srdce přetéká, to ústa mluví.“ (Mt 12,34)

O vyznání ústy píše apoštol v době, kdy slovo mělo váhu, kdy dané slovo platilo, protože psát uměl jen málokdo, kdy se za slova ručilo celou osobností. A je jedno, zda slovo pronesl král nebo kmán. Ale dneska? Dneska si může každý říkat, co chce, bez následků. I ty největší pitomosti a účelové lži se lehce vypouštějí z úst, aby je sdělovací prostředky roznesly mezi lid. Pro nás vyznání ústy dnes nemá takovou váhu. Proč by si měli lidé říkat při svatbě vzájemně „ano,“ když spolu chtějí žít? Jde to přece i bez toho. Proč by se měl vrcholný politik hlásit ke svým výrokům z doby minulé a neměl by si protiřečit? Proč nemají šiřitelé strachu a nenávisti nést důsledky za svá skandovaná hesla? Dalo by se pokračovat.

Ovšem v apoštolské době se přiznat ústy ke Kristu, k víře v něj, mohlo mít a mnohdy mělo důsledky i ty nejněžnější. Vyznat nebo zapřít byla volba třeba i mezi životem a smrtí. Hlásit se veřejně ke Kristu znamenalo říkat si o problémy, přitahovat na sebe nežádoucí pozornost, dostat se do maléru, vystavit se šikaně a pronásledování. Přesto i tohle všechno stálo Ježíšovým učedníkům za to, protože v jejich srdci pevně zakořenila víra. Bylo to podobné jako za komunistů. Viditelně aktivní věřící to měli jisto jistě špatné.

Jak už ale řečeno, pro nás dnes slova znamenají mnohem méně. Naše vyznání, aby bylo věrohodné podobně jako vyznání ústy v čase apoštolů, potřebuje v současné době jinou podobu. Snad se nemýlím, ale podstatné je stále ještě, co kdo dělá, jak žije. Čemu se věnuje, co upřednostňuje, jaké způsoby jednání volí, čemu obětuje svůj čas. To oslovuje a táhne. A tak namísto „vyznání ústy“ bychom mohli postavit vyznání našeho života jednak ve dnech všedních, ale taky, a na to se často zapomíná, i viditelné vyznání života v den sváteční. Co děláme? Čemu se věnujeme? Často se objevuje myšlenka, že člověk přece do kostela chodit nemusí, stačí slušně žít sedm dní v týdnu, držet nějaký zvláštní den je zbytečné. Není. K víře patří, že týden je šest plus jedna, že ten sedmý den je jiný a má svou určenou náplň. K plné víře prostě kostel nerozlučně patří. Uvěříš-li ve svém srdci a vyznáš-li svým životem, budeš spasen.

A tak jsou to tedy podmínky nebo ne? Co to tu apoštol vlastně napsal? Žádné podmínky, ale ujištění. Aby uklidnil zmatené, aby upevnil zvyklé, aby správně nasměroval bloudící.

Psal totiž celý ten dlouhý dopis Římanům, z něhož jsme četli jen kousek, jako pojednání o spáse a o tom, jak se nás spása týká. Jestli si ji můžeme nějak zasloužit, vybojovat, zajistit sami. Anebo zda ne, jestli je možná jediné a pouze jako dar. A Pavel neochvějně tvrdí, že žádné naše zajištění možné není. Dokonce ani skrze plnění Zákona, který dal Hospodin Mojžíšovi, ani skrze plnění čehokoli jiného, třeba skrze povinnost chodit do kostela. Nejsou žádné takové podmínky.

Spása je nám dána v Ježíši Kristu. Tohle člověk přijímá vírou. Jestliže věříš Boží milosti, pak se tato víra na tvém životě projevuje, vyznáním ústy či jinak, a můžeš si být spásou jist. Nic se po tobě ke splnění nežadá. To, jak žiješ, to vyznání ústy, přijde totiž spolu s vírou samo. Ono to k ní plně a nerozlučně patří. Právě v tom neměli tenkrát jasno: Musíme ještě něco? Pavel píše, že ne. Buďte v klidu, žijte pouze z víry v Krista dál, nenechte se vystrašit a svést na jinou cestu. „Nebot' Písmo praví: Kdo v něho věří, nebude zahanben.“ (v.11)

Je to ujištění i pro nás. Nikoli postavení plotu. Ne vymezení, že ti, kdo jsou vně – kdo nevěří, nevyznávají stejně jako my – nemají

vůbec žádnou šanci. O tom přece svobodně rozhoduje všemohoucí a nade vše milosrdný Bůh, Bůh, který je láska. Vy však pro sebe smíte poznat jistotu. A o ní jste povoláni svědčit i všem ostatním. Dobré a o nic neochuzené svědectví se pro vaše okolí jistě stane tím nejlepším pozváním, aby tu jistotu začali sdílet spolu s vámi. Amen

♪ 246

Náš Pane Ježíši Kriste, tys přinesl lidem spásu a blaho tomuto světu. Ty provázíš svou láskou nás v našich životních příbězích i celý svět v jeho dějinách. V této důvěře se u tebe přimlouváme:

- Za všechny lidi, kteří jsou zavlčeni politiky a vojenskými veliteli do koloběhu násilí a pomsty, ničení a zabíjení. Kéž se stupňující napětí na Korejském poloostrově nepromění v další válku, kéž vydrží příměří v Sýrii, kéž konflikty utichnou. Vyslyš nás, Pane.
- Přimlouváme se za všechny, kteří mocně vládnou slovem, za ty, jimž lidé naslouchají. Ať jde o politiky, odborníky, hvězdy sportu či zábavy, duchovní vůdce. Kéž v jejich slovech nemá místo lež, ale jsou prostředkem tvého slova pravdy. Vyslyš nás, Pane.
- Přimlouváme se za ty, v pohledu na jejichž utrpení si připadáme bezmocní: za hladovějící v suchých oblastech, za těžce pracující v továrnách světových značek v Asii, za postižené živelnými katastrofami. Kéž se prosazuje spravedlnost a solidarita s nimi. Vyslyš nás, Pane.
- Přimlouváme se za tento sbor. Kéž žijeme z víry, spolu i každý jednotlivě, ve dny všední i sváteční. Vyslyš nás, Pane.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 553

ohlášky

📖 Ž 25.15.21b.22:

„Stále upínám své oči Hospodinu, on vyprostí z léčky mé nohy. Svou naději skládám v tebe, Bože. Vykup Izraele ze všech úzkostí!“

📖 Nu 6,24-26

♪ 487